

[Fiskeriministeren.]

denne 5 års periode var gået, kaldte man fra ministeriets side fiskerne sammen til møde i Århus, hvor de fik forelagt biologernes forsøgsberetning. Her skete der det, at man fra visse sider bestred biologernes tal. Jeg stillede mig derefter på det standpunkt at vente med min afgørelse, indtil disse tal var blevet drøftet biologerne og fiskerne imellem. Derefter meddelte man mig, at fiskerne ikke kunne påvise fejl i biologernes tal. På fiskerirådets møde i Århus meddelte jeg så, at det efter dette var min tanke at følge biologernes henstilling og betragte omplantningen af rødspætter som afsluttet. Jeg gav samtidig meddelelse om, at forsøgets resultater var til rådighed for privat omplantning, og at jeg ville være meget villig over for et ønske om dispensation, idet man jo fanger mindre rødspætter til omplantning end tilladt efter saltvandsfiskeriloven.

Nu har jeg set i pressen og også hørt her i dag, at man åbenbart har den opfattelse, at staten har pligt til at fortsætte et forsøg, selv efter at forsøgets resultat foreligger og forsøget altså er afsluttet; og det mest mærkelige ved det er, at under debatten i Århus blev det fra en enkelt side sagt — og det blev sendt ud i radioen til hele landet — at forsøgene med rødspætteomplantning gav man ikke en pipe tobak for. Men det er de samme folk, som siger, at man ikke giver en pipe tobak for forsøgene og forsøgenes tal, som nu forlanger, at vi skal fortsætte forsøgene.

Jeg synes nok, det er strenge krav, at man skal fortsætte sådanne forsøg. For mig at se er det klart, at staten ikke kan have pligt til at fange rødspætter i Nordsøen for at sætte dem ud igen i Limfjorden eller i bælthavet. Rødspættene yngler ude i Nordsøen, og når de er blevet af en vis størrelse, vandrer de op bl. a. i Nissum Bredning og er dér nogen tid, hvorefter de vandrer tilbage igen. Man kan altså ikke sige, at alle de rødspætter, der er i Nissum Bredning, vil dø, for de går simpelt hen tilbage igen. Vi skulle gerne have nogle tilbage, så der også bliver fisk i Nordsøen, og den tanke, at man skulle flytte dem ned til bælthavet, hvor der er en helt anden race af rødspætter, og hvor det viser sig at den race, der er i Nordsøen,

ikke kan trives, er helt urimeligt. Jeg forstår ikke, at der er medlemmer af tinget, som kan gå ind for det, og jeg er meget overrasket over at se, at formanden for finansudvalget går ind for det. Jeg synes, at den højtærede formand burde have tænkt sig lidt om. Det er da helt uden for alle rimelige grænser, at man skal handle stik imod naturens orden for statens penge.

Det ærede medlem hr. Baagø kom med noget, han ville kalde et citat af, hvad direktør Tåning havde sagt. Nu synes jeg nok, at når det ærede medlem optræder her med et sådant citat, burde han have oplyst, hvor det stammer fra. Det er altså noget, som en eller anden fisker har sagt et eller andet sted. Jeg kender ikke noget til det, men jeg ved derimod, at i fiskeriberetningen fra 1952 skrev man efter at have redegjort for resultatet i det år — jeg citerer —:

„Forhåbentlig vil det lykkes at finde frem til en mere sikker omplantningsmetode, således at i hvert fald omplantning til visse af lokaliteterne i de indre farvande kan fortsættes.“

Det vil altså sige, at det ikke har givet noget tilfredsstillende resultat. Dette blev sagt i 1952, men jeg tilføjer, at det blev lagt endnu mere klart frem i fiskeriberetningen af 1955. Dér hedder det nemlig:

„Udsætningen ved Karrebæksminde gav det relativt bedste resultat. Her blev 15 pct. af rødspættene med ebonitmærker og 9 pct. af de rullemærkede genfanget. Beregningen på grundlag af vægtgenfangstprocenterne viser, at denne omplantning pr. 1. december har givet et underskud på mindst 65 pct. Da de øvrige omplantninger til bælthavet har givet endnu ringere resultater, må disse atter i år anses for at være slået helt fejl.“

Altså, når denne meddelelse er givet af Danmarks fiskeri- og havundersøgelser, af biologerne, i 1955, kan man vel ikke prøve på at bilde tingets medlemmer ind, at biologernes stilling skulle stamme fra, at der er kommet en ny fiskeriminister. Jeg synes, det er helt utroligt, at man kan påstå det. Selvfølgelig er vore biologer sagkyndige, og selvfølgelig handler de under ansvar som sagkundskab, og jeg protesterer imod enhver beskyldning imod biologerne for at tage